

Ἡ Κοίμησις

Τοῦ Ἁγίου Μάξιμου τοῦ Ὁμολογητοῦ

Τώρα μετὰ τὴν Χάριν τῆς θαύμασις ἐπιπέσει καὶ τῆς Μεταστάσεως αὐτῆς ἀπὸ τὸν παρόντα κόσμον εἰς τὴν αἰώνιον Βασιλείαν τοῦ Υἱοῦ τῆς. Εἶναι ὄντως φαιδρὰ καὶ χαρμόσυνος γιὰ τὴν ἀκοὴν τῶν φιλοθέων ἢ τοιαύτη διήγησις.

Ὅταν, λοιπόν, ὁ Χριστός, ὁ Θεός μας, εὐδόκησε νὰ μεταθέσῃ τὴν παναγίαν καὶ πανάμωμον μητέρα τοῦ ἀπὸ τὸν κόσμον αὐτὸν εἰς τὴν Βασιλείαν του, προκειμένου νὰ λάβῃ τὸν ἄφθαρτον στέφανον τῶν ὑπερφύων ἀγώνων καὶ ἀρετῶν τῆς, νὰ τὴν τοποθετήσῃ θεομητροπρεπῶς «ἐκ δεξιῶν του, περιβεβλημένην μετὰ πορφύραν καὶ πεποικιλμένην ἐν ἱματισμῶ διαχρύσῳ» (Ψαλμ. μδ', 12) καὶ νὰ τὴν ἀνακηρύξῃ Βασίλισσαν πάντων τῶν κτισμάτων, ὁδηγῶν αὐτὴν εἰς τὸ ἐσώτερον τοῦ καταπετάσματος καὶ ἐγκαθιστῶν εἰς τὰ ἐπουράνια Ἁγία τῶν

Ἁγίων, τῆς ἐγνωστοποίησε ἐκ τῶν προτέρων τὴν ἔνδοξον αὐτῆς μεταστάσιν. Ἀπέστειλε πάλιν εἰς αὐτὴν τὸν ἀρχάγγελον Γαβριὴλ γιὰ νὰ τῆς ἀναγγείλῃ τὴν ἔνδοξον ἐκδημίαν τῆς, καθὼς ἄλλοτε τὴν θαυμαστὴν αὐτῆς σύλληψιν. Τὴν ἐπεσκέφθη λοιπὸν ὁ ἀρχάγγελος καὶ τῆς ἐπέδωκε ἕνα κλάδον φοίνικος, σύμβολον τῆς νίκης, τὸ ὁποῖον εἶχε ἄλλοτε χρησιμοποίησεν ὁ λαὸς ὑποδεχόμενος εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ τὸν Υἱὸν τῆς, τὸν νικητὴν τοῦ θανάτου καὶ ἐξορθρωτὴν τοῦ Ἄδου. Ὅμοίως καὶ τώρα ὁ Γαβριὴλ δίδει αὐτὸν τὸν κλάδον εἰς τὴν Παρθένον, ὡς σύμβολον τῆς νίκης κατὰ πάντων τῶν δεινῶν καὶ τῆς καταλύσεως τοῦ θανάτου, λέγοντας· «Ὁ Κύριος καὶ Υἱός

σου σὲ προσκαλεῖ: Ἐφθασε ἡ ὥρα νὰ ἔλθῃς πλησίον μου, ὡς καλὴ μητέρα μου (Ἄσμ. ἀσμ. β', 10 καὶ 13). Γιὰ τοῦτο μετὰ ἀπέστειλε πάλιν νὰ σοῦ ἀνακοινώσω, ὡς «εὐλογημένη ἐν γυναιξί», ὅτι σήμερον θὰ εὐφράνῃς, ὡς Κεχαριτωμένη, τις οὐράνιες στρατιὰς μετὰ τὴν ἀνοδὸν

τὴν ἰδίαν, ὅπως καὶ παλαιά, ἀπόκρισις: «Ἰδοὺ ἡ δούλη Κυρίου, γένοιτό μοι —καὶ τώρα— κατὰ τὸ ῥῆμα σου· καὶ ἀπῆλθεν ἀπ' αὐτῆς ὁ ἄγγελος» (Λουκ. α', 38).

Τότε ἡ ὑπερευλογημένη καὶ ἔνδοξος Θεοτόκος Μαρία ἠγέρθη καὶ ἀγαλλομένη ἐπορεύθη εἰς τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν

γιὰ νὰ ἀπευθύνῃ πρὸς τὸν Κύριον ἐν ἡσυχίᾳ τις εὐχαριστίες καὶ τὰ αἰτήματά τῆς γιὰ αὐτὴν τὴν ἰδίαν καὶ γιὰ τὸν κόσμον ὅλον. Ὅταν ἀνέβῃ εἰς τὸ ὄρος, ὕψωσε τὰ χέρια καὶ προσέφερε τὴν λογικὴν Πατρίαν εἰς τὸν Υἱὸν τῆς, τις δεήσεις καὶ τις εὐχαριστίες τῆς. Συνέβη τότε ἕνα μέγα θαῦμα, τὸ ὁποῖον γνωρίζουσι ἐκεῖνοι ποὺ ἠξιώθησαν τῆς τοιαύτης ἐμπειρίας καὶ δι' αὐτῶν ἐφθασε ἕως ἐμᾶς. Ἐνῶ, δηλαδή, προσύχεται καὶ παρακαλοῦσε τὸν Κύριον μέσα εἰς μίαν πραγματικὴν μυ-

σταγωγίαν, ὅλα τὰ ἐκεῖ εὐρισκόμενα δένδρα ἐκλίναν πρὸς τὴν γῆν καὶ τὴν προσεκύνησαν. Ὅταν ἐτελείωσε τὴν ἱκεσίαν καὶ τὴν εὐχαριστίαν τῆς, πλημμυρισμένη ὄλη ἀπὸ Θεὸν ἐπέστρεψε εἰς τὴν Σιών. Ἐὐθὺς ἀμέσως ὁ Κύριος ἀπέστειλε ἐπὶ νεφέλης τὸν εὐαγγελιστὴν καὶ Θεοσλόγον Ἰωάννην, καθ' ὅτι ἡ ἁγία Παρθένος εἶχε μεγάλην ἐπιθυμίαν νὰ τὸν ἴδῃ, δεδομένου ὅτι ὁ Κύριος τοὺς εἶχε συνδέσει δι' υἰοθεσίας. Ἡ ἐξ ὄλων τῶν γυναικῶν ὑπερευλογημένη καθὼς τὸν εἶδε ἐχάρη ἀκόμη περισσότερο καὶ ἐζήτησε νὰ προσευχηθῶν. Μετὰ τὴν εὐχὴν ἡ ἁγία καὶ ἀειπαρθένος Βασίλισσα ἀνεκοίνωσε εἰς τὸν Ἰωάννην καὶ εἰς τις ἐκεῖ παρευρισκόμενες πα-

θένους τὸ νέον μήνυμα τοῦ ἀρχαγγέλου ποὺ ἀφοροῦσε τὴν μετάθεσίν της καὶ τοὺς ἔδειξε τὸν κλάδον τοῦ φοίνικος τὸν ὁποῖον παρέλαβε ἀπὸ αὐτόν. Παρήγγειλε νὰ ἐτοιμάσουν τὸν οἶκον της, νὰ ἀνάψουν λαμπάδες καὶ νὰ θυσιάσουν, διότι τὸν εἶχε ἤδη διακοσμήσει ὡς ἄλλον νυμφικὸν θάλαμον εἰς τὸν ὁποῖον θὰ ὑπεδέχτο τὸν ἀθάνατον Νυμφίον, τὸν παντευλόγητον Υἱὸν της, τὸν ὁποῖον προσδοκοῦσε μὲ μίαν ἀκατάσχετον ἐλπίδα. Ὅταν ὅλα ἐτακτοποιήθησαν, ἐγνωστοποίησε εἰς τοὺς συνοδοὺς καὶ τοὺς γνωστοὺς της τὸ ἐπικείμενον μυστήριον τῆς Μεταστάσεώς της καὶ ἐκεῖνοι ἀμέσως τὴν περιέκυκλῶσαν κλαίοντας καὶ θρηνώντας γιὰ τὸν ἀποχωρισμὸν τους, καθ' ὅτι μετὰ Θεὸν αὐτὴν εἶχαν ἐλπίδα καὶ βοήθειαν.

Ἡ ἀδελφή τους ὅμως, ἡ Θεομήτωρ καὶ Βασίλισσα, τοὺς παρηγοροῦσε ἕναν ἕναν χωριστὰ καὶ ὄλους μαζὶ καὶ τοὺς ἀπνύθηνε ἕνα συγκινητικὸν χαιρετισμὸν λέγουσα: «Χαίρετε, τέκνα μου εὐλογημένα καὶ μὴ κάμετε τὴν μετάστασίν μου ἀφορμὴν θρήνου, ἀλλὰ πλησθητε ἀγαλλιάσεως, διότι ἔρχεται ἡ αἰώνιος εὐφροσύνη, ὁ Κύριός μου καὶ Υἱός μου καὶ ἡ Χάρις καὶ τὸ ἔλεός του θὰ εἶναι πάντοτε μαζὶ σας».

Ἐκοίταξε ἔπειτα τὸν εὐαγγελιστὴν Ἰωάννην καὶ τοῦ εἶπε νὰ δώσῃ τὴν ἐσθῆτα καὶ τὸ μαφόριόν της εἰς τὶς δύο χῆρες οἱ ὁποῖες τὴν ὑπηρετοῦσαν. Ἐν συνεχείᾳ τοὺς ἐφανέρωσε τὰ μυστήρια τῆς ἐκδημίας της καὶ τῆς ἐπ' εὐκαιρίᾳ αὐτῆς θείας ἐπισκέψεως, καθὼς καὶ τὴν σημασίαν τοῦ κάθε γεγονότος. Ἐπειτα ἐκάνονισε τὰ τῆς κηδείας καὶ τοὺς παρήγγειλε πῶς νὰ τὴν μурώσουν καθὼς καὶ ποῦ νὰ θάψουν τὸ πανάσπιλον σῶμα της.

Μετὰ ταῦτα ἡ ἔνδοξος Θεομήτωρ ἀνεκλήθη εἰς ἕνα κράββατον, τὴν

κλίνην ἐκείνην τὴν ὁποῖαν καθ' ἑκάστην νύκτα ἔβλουζε μὲ τὰ δάκρυα τῶν ὀφθαλμῶν της ἀπὸ ἀγάπην πρὸς τὸν Υἱὸν της Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ τὴν ἐλάμηνε μὲ τὶς προσευχὰς καὶ τὶς δεήσεις αὐτῆς. Κατόπιν ἐζήτησε καὶ πάλιν νὰ ἀνάψουν τὶς λαμπάδες.

Οἱ δὲ ἐκεῖ συγκεντρωμένοι πιστοί, αἰσθανόμενοι ὅτι ἐγγίζει ἡ ὥρα τῆς ἐκδημίας τῆς μητρὸς αὐτῶν Παναγίας Παρθένου, ἐξέσπασαν εἰς ἠυγμούς.

Ἐπείσαν εἰς τὸ ἔδαφος καὶ τὴν ἰκέτευαν νὰ μὴ τοὺς ἀφήσῃ ὀρφανούς. Ἐὰν ὅμως ἦταν ἀναπόφευκτος ἡ ἀναχώρησίς της ἀπὸ τὸν κόσμον αὐτόν, νὰ τοὺς συνοδεύῃ εἰς τὸ ἔξῃς μὲ τὴν Χάριν καὶ τὶς πρεσβεῖες της.

Ἡ ἁγία Θεοτόκος ἤνοιξε τότε τὸ ἀμόλητον καὶ καθαρῶτατον στόμα της καὶ τοὺς εἶπε: «Ἡ εὐδοκία τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ μου ἐπ' ἐμέ· οὐτός μου Θεὸς καὶ δοξάσω αὐτόν· Θεὸς τοῦ Πατρὸς μου καὶ ὑψώσω αὐτόν» (Ἐξοδ. ιε', 2). *Αὐτὸς εἶναι ὁ Υἱός μου, ὁ ὁποῖος κατὰ σάρκα ἐγεννήθη ἀπὸ ἐμέ, ὁμοῦ πατὴρ αὐτοῦ εἶναι ὁ Θεός, ὁ καὶ τῆς μητρὸς αὐτοῦ δημιουργός. Γιὰ*

τοῦτο ποθῶ νὰ πορευθῶ πρὸς αὐτόν, ὁ ὁποῖος χορηγεῖ εἰς πάντας τὸ εἶναι καὶ τὴν ζωὴν. Παρ' ὄλην δὲ ποῦ θὰ ὑπάγω ἐκεῖ πλησίον του, δὲν θὰ παύσω νὰ παρακαλῶ καὶ νὰ πρεσβεύω ὑπὲρ ὑμῶν καὶ ὑπὲρ πάντων τῶν χριστιανῶν καὶ τοῦ κόσμου παντός, οὕτως ὥστε ὁ φιλόανθρωπος Κτίστης, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός του, νὰ εὐσπλαγχνίζεταί ὄλους τοὺς πιστοὺς, νὰ τοὺς ἐνισχύη καὶ νὰ τοὺς καθοδηγῇ εἰς τὸν δρόμον τῆς ἀληθινῆς ζωῆς· νὰ μεταστρέφῃ τοὺς ἀπίστους καὶ νὰ τοὺς συμπεριλάβῃ ὄλους εἰς μίαν ποίμνην (Ἰωάν., ι' 16), καθ' ὅτι ὡς καλὸς Ποιμὴν ἔδωκε τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ὑπὲρ τῶν προβάτων του, γνωρίζει δὲ τὰ ἰδικὰ του καὶ ἀναγνωρίζεται ἀπὸ αὐτά».

καὶ καθὼς ἡ ὑπερευλογημένη μήτηρ τοῦ Χριστοῦ τοιοῦτοτρόπως ὠμιλοῦσε καὶ συγχρόνως τοὺς εὐλογοῦσε, ἠκούσθη αἴφνης δυνατὴ βροντὴ καὶ ἐνεφανίσθη μία νεφέλη φερομένη ἀπὸ γαλιήναιαν αὔρα. Ἀπὸ τὴν μεγαλειώδη αὐτὴν νεφέλην, ἤρχισαν νὰ πίπτουν εἰς τὴν γῆν ὡς σταγόνες μυριπνόου δρόσου οἱ ἅγιοι ἔνδοξοι μαθηταὶ καὶ Ἀπόστολοι τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, συνεχρόμενοι «ἐπὶ τὸ αὐτό» ἀπὸ τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης εἰς τὴν αὐτὴν τῆς Παναγίας Παρθένου καὶ Θεοτόκου Μαρίας.

Ἄμέσως ὁ εὐαγγελιστὴς καὶ Θεολόγος Ἰωάννης, ἀφοῦ τοὺς ὑπεδέχθη καὶ ἤρεμα τοὺς ἐχαιρέτισε, τοὺς ὠδήγησε ἐνώπιον τῆς ὑπεραγίας καὶ μακαρίας Παρθένου. Δὲν ἦλθαν μόνον οἱ δώδεκα, ἀλλὰ καὶ ἀρκετοὶ ἀπὸ τοὺς πολυάριθμους μαθητὰς των οἱ ὁποῖοι εἶχαν ἐπιλεγῆ καὶ ἀξιωθῆ τῆς ἀποστολικῆς διαδοχῆς, ὅπως μᾶς τὸ δηλῶνει ὁ μέγας Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγίτης εἰς τὴν πρὸς Τιμόθεον ἐπιστολὴν του. Λέγει, δηλαδή, ὅτι αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ Διονύσιος μαζὶ μὲ τὸν Τιμόθεον, τὸν Ἱερόθεον καὶ ἄλλους ὁμοψύχους των ἔφθασαν ἐκεῖ μὲ τοὺς Ἀποστόλους γιὰ τὴν ἐκδημίαν τῆς Βασίλισσας. Εἰσῆλθαν, λοιπόν,

καὶ παρέστησαν ἐνώπιόν της καὶ τὴν προσεκύνησαν μετὰ δέους καὶ ἄκρας εὐλαβείας. Ἡ δὲ μακαρία καὶ Παναγία Παρθένος τοὺς εὐλόγησε καὶ τοὺς ἀνήγγειλε τὴν ἀναχώρησίν της ἀπὸ τὸν κόσμον αὐτόν. Τοὺς διηγῆθη ἐπίσης περὶ τοῦ εὐαγγελισμοῦ τῆς κοιμήσεώς της ἐκ μέρους τοῦ ἀρχαγγέλου, καὶ ἀφοῦ τοὺς ἔδειξε τὸ ἐπινίκιον σύμβολον τῆς Μεταστάσεώς της, τὸν κλάδον δηλαδὴ τοῦ φοίνικος τὸν ὁποῖον τῆς ἔδωσε ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἀγγέλων,

τοὺς ἐπαρνηγόρησε καὶ πάλι τοὺς εὐλόγησε, ἐνισχύουσα καὶ στηρίζουσα αὐτοὺς εἰς τὴν ὀλοκλήρωσιν τοῦ εὐαγγελικοῦ κηρύγματος. Ἀπεχαιρέτισε τὸν Πέτρον καὶ τὸν Παῦλον καθὼς καὶ ὄλους τοὺς ἁποστόλους, λέγοντας πρὸς αὐτούς: «*Χαίρετε τέκνα, φίλοι καὶ μαθηταὶ τοῦ υἱοῦ καὶ Θεοῦ μου. Εἶθε μακάριοι, ποὺ ἔχετε κριθῆ ἄξιοι νὰ γίνετε μαθηταὶ τοῦ εὐλογητοῦ καὶ ἐνδόξου Κυρίου καὶ Δεσπότη, ὁ ὁποῖος σὰς ἐνεπιστεύθη τὴν διακονίαν τοιούτων μεγίστων μυστηρίων καὶ σὰς ἐξέλεξε συμμετόχους τῶν διωγμῶν καὶ τῶν*

παθῶν αὐτοῦ, γὰρ νὰ σὰς ἀξίωση νὰ γίνετε κοινωνοὶ καὶ τῆς δόξης καὶ βασιλείας του ὅπως σὰς τὸ ὑπεσχέθη καὶ τὸ οἰκονόμησε ὁ ἴδιος, ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης». Τοὺς ἐξέθεσε δὲ μίαν τοιαύτην εὐλογημένην διδασκαλίαν ἀνάλογον τοῦ ὕψους τῆς δόξης της καὶ ἀφοῦ ὥρισε τὶς τελευταῖες λεπτομέρειες σχετικῶς μετὰ τὴν κηδείαν καὶ τὴν ταφὴν της, ὕψωσε τὰ χέρια εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἤρχισε νὰ εὐχαριστῆ τὸν Κύριον ὡς ἑξῆς:

»*Εὐλογῶ σε, τὸν Βασιλέα τοῦ παντός καὶ μονογενῆ Υἱὸν τοῦ ἀνάρχου Πατρὸς, τὸν ἀληθινὸν Θεὸν ἐκ Θεοῦ ἀληθινοῦ, διότι εὐδόκησες, εὐαρεστῶν τὸν Πατέρα δι' ἄφατον φιλιανθρωπίαν νὰ σαρκωθῆς ἀπὸ ἐμὲ τὴν δούλην σου μετὰ τὴν συνδρομὴν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.*

»*Εὐλογῶ σε, τὸν χορηγὸν κάθε εὐλογίας καὶ φωτοπάροχον, τὸν αἴτιον παντός ἀγαθοῦ καὶ εἰρηνάρχην, ποὺ*

μᾶς ἐχάρισες τὴν ἐπίγνωσίν σου καὶ τοῦ ἀνάρχου Πατρὸς καὶ τοῦ συναϊδίου καὶ ζωοποιῦ Πνεύματος.

»*Εὐλογῶ σε, γὰρ τὸ ὅτι εὐηρεστήθης νὰ κατοικήσῃς εἰς τὴν κοιλίαν μου ἀνεκλάλητως.*

»*Εὐλογῶ σε, διότι ἠγάπησες τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν, μέχρι τοῦ σημείου νὰ ὑπομείνῃς πρὸς χάριν μας τὸν Σταυρὸν καὶ τὸν θάνατον, καὶ μετὰ τὴν Ἀνάστασίν σου νὰ ἀναστήσῃς τὴν φύσιν μας ἀπὸ τὰ ἔγκατα τοῦ Ἄδου, νὰ τὴν*

ἀναβιάσῃς εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ νὰ τὴν δοξάσῃς μετὰ δόξαν ἀσύλητητον.

»*Εὐλογῶ σε καὶ μεγαλύνω τοὺς λόγους σου, τοὺς ὁποῖους μᾶς παρέδωκες ἐν πάσῃ ἀληθείᾳ καὶ πιστεύω εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν ὅλων τῶν πρὸς ἐμὲ ἐπαγγελιῶν σου».*

Ὅταν ἡ ἁγία καὶ ὑπερευλογημένη Θεοτόκος ἐτελείωσε τὸν αἶνον* καὶ τὴν προσευχὴν της, οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι, κινούμενοι ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἤρχισαν νὰ ὀμιλοῦν, νὰ ἀνυμνοῦν καὶ νὰ δοξολογοῦν, ὁ καθεὶς ἀναλόγως τῆς ἰκανότητός του καὶ τοῦ θείου φωτισμοῦ. Ἐγκωμίασαν καὶ ἀνύμνησαν τὴν ἀπροσμέτρητον γενναιοδωρίαν τῆς θείας κυριαρχίας καὶ μετὰ τὴν θαυμαστὴν θεολογίαν τοὺς εὐφραναν τὴν καρδίαν τῆς ὑπερενδόξου Θεομήτορος, καθὼς μᾶς παρέδωσε ὁ προαναφερθεὶς ἅγιος Διονύσιος εἰς τὸ κεφάλαιον ὅπου καταδεικνύει τὴν δύναμιν τῶν εὐχῶν καὶ τῆς θεολογίας ποὺ

ἐξέφρασε πανευλαβῶς ὁ μακάριος Ἱεροθέος [Εἰς τὸ *Περὶ θεῶν ὀνομάτων*: «Τίς ἢ τῆς εὐχῆς δύναμις καὶ περὶ τοῦ μακαρίου Ἱεροθέου καὶ περὶ εὐλαβείας καὶ συγγραφῆς θεολογικῆς», Ρ.Γ. 3, 681D]. Συγκεκριμένα, εἰς τὸ οἰκεῖον κεφάλαιον τοῦ λόγου του πρὸς τὸν Τιμόθεον, ἀναφέρει περὶ τῆς συναθροίσεως τῶν ἁγίων Ἀποστόλων κατὰ τὴν ἐκδημίαν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, καθὼς καὶ περὶ τοῦ τρόπου μετὰ τὸν ὁποῖον ὁ καθεὶς, ἐμπνεόμενος ἀπὸ τὸ

Ἅγιον Πνεῦμα, διετράνωσε διὰ λόγων αἰνέσεως τὴν δόξαν τῆς ἀπειροδυναμίου θείας ἐξουσίας καὶ τὴν φιλιανθρωπίαν τοῦ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος εὐδόκησε νὰ κατέλθῃ εἰς τὴν γῆν χωρὶς νὰ χωρισθῆ ἀπὸ τοὺς πατρικοὺς κόλπους καὶ νὰ σαρκωθῆ ἀπὸ τὴν πανάμωμον Παρθένον. Ἐκλίνε τοὺς οὐρανοὺς καὶ κατέβη, ἐπειδὴ ἤυρε τὴν Παναγίαν καὶ ὑπερένδοξον Μαριάμ ὑπήκοον καὶ ὑψηλοτέραν πάσης τῆς κτίσεως· εὐδό-

κησε νὰ κατοικήσῃ ἐντός της, ἐνεδύθη ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν καὶ τοιουτοτρόπως ἠλέησε καὶ ἔσωσε τὸ ἀνθρώπινον γένος μετὰ τὴν μεγαλειώδη καὶ ἀνέκφραστον Οἰκονομίαν του καὶ τὸ ἐδόξασε, πληουτίζων αὐτὸ μετὰ τὴν Χάριν του ἕνεκα τῆς ἀνυπερβλήτου εὐσπλαχνίας καὶ μακροθυμίας του.

Μετὰ ταῦτα ἡ ἁγία Παρθένος τοὺς εὐλόγησε γιὰ μίαν ἀκόμη φοράν καὶ ἡ καρδία της ἐπλήσθη θείας παρηγορίας. Καὶ ἰδοὺ, ἔλαβε χώραν ἡ μεγαλειώδης καὶ θαυμαστὴ ἄφιξις Χριστοῦ τοῦ υἱοῦ καὶ Θεοῦ αὐτῆς, συνοδευομένου ἀπὸ ἀναρίθμητες στρατιᾶς ἀγγέλων καὶ ἀρχαγγέλων, καθὼς καὶ ἀπὸ ἄλλα τάγματα, Σεραφίμ, Χερουβίμ καὶ Θρόνους· ὅλοι οἱ ἄγγελοι παρίσταντο ἐνώπιον τοῦ Κυρίου μετὰ φόβου, καθ' ὅσον «*ὅπου βασιλέως παρουσία, καὶ ἡ τάξις παραγίνεται*». Ἡ ὑπεραγία Θεοτόκος ἐγνώριζε ὅλα αὐτὰ ἐκ τῶν προτέρων, τὰ προσδοκοῦσε μετὰ

ἀκράδαντον ἐλπίδα· γιὰ τοῦτο ἔλεγε: «πιστεύω ὅτι ὅλεις οἱ πρὸς ἐμὲ ὑποσχέσεις σου θὰ πραγματοποιηθοῦν». Ἀκολούθως εἶδαν καὶ οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι ἐμφανῶς, εἶδαν ἔκπληκτοι τὴν θεϊκὴν του δόξαν, ὁ καθείς βέβαια ἀναλόγως τῆς δυνατότητος αὐτοῦ. Ἡ παροῦσα ἔλλειψις τοῦ Κυρίου ἦταν μεγαλοπρεπεστέρα καὶ φοβερωτέρα τῆς πρώτης, καθ' ὅτι τώρα ἐνεφανίσθη λαμπρότερος τῆς ἀστραπῆς, ἀλλῆλα καὶ τῆς ἐπὶ τοῦ Θαβῶρ Μεταμορφώσεώς του, εἰς τὴν ὁποίαν δὲν ἔδειξε παρὰ τὴν φυσικὴν του δόξαν, διότι μετὰ τὴν Ἀνάληψιν ὁ Χριστὸς εἶναι ἀπρόσιτος καὶ ἀόρατος.

Ἐνώπιον τοιοῦτου μυστηρίου «οἱ μαθηταὶ ἔπεσον ἐπὶ πρόσωπον αὐτῶν καὶ ἐφοβήθησαν σφόδρα, γενόμενοι ὡσεὶ νεκροί» (Ματθ. ιε', β). Τότε ὁ Κύριος τοὺς εἶπε: «Εἰρήνη ὑμῖν», ὅπως παλαιά, ὅταν «εἰσῆλθε τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, ὅπου ἦσαν οἱ μαθηταὶ συνηγμένοι διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων» (Ἰωάν. κ', 21, 19) εἰς τὸν ἴδιον αὐτὸν οἶκον τοῦ Ἰωάννου. Κάτι παρόμοιον συνέβη καὶ τώρα, εἰς τὴν Κοίμησιν τῆς μητρὸς τοῦ Ἀναστάσιος. Ὅταν οἱ Ἀπόστολοι ἤκουσαν τὴν γλυκυτάτην καὶ παμπόθητον φωνὴν αὐτοῦ, ἀνεζωογονήθησαν καὶ ἐνισχύθησαν ψυχικῶς καὶ σωματικῶς καὶ ἔμειναν νὰ θεωροῦν μὲ δέος τὸ ὑπέριλαμπρον κἀλλῆλος καὶ τὴν Θεϊαν αἰγλήν τοῦ Προσώπου του. Ὡς ἐκ τούτου, ἡ παναγία καὶ ἄμωμος καὶ εὐλόγημένη Θεοτόκος ἐπλήσθη χαρᾶς καὶ τὸ πρόσωπον αὐτῆς κατφυγᾶσθη μὲ θεϊαν φωτοφάνειαν. Ἀλλὰ καὶ ἐκείνη, βλέπουσα μετ' εὐλάβειας καὶ φόβου τὴν δόξαν καὶ τὴν λαμπρότητα ποῦ ἀκτινοβολοῦσε ὁ υἱὸς καὶ Βασιλεὺς τῆς Ἰησοῦς Χριστός, ἐμεγάλιεν ἀκόμη περισσότερο τὴν θεότητά του καὶ προσπύχετο ὑπὲρ τῶν Ἀποστόλων καὶ πάντων τῶν παρόντων. Τὶς ὑστάτες αὐτὲς στιγμὲς ἐμεσίτευσε ὑπὲρ τῶν ἀπανταχοῦ εὐρισκομένων πιστῶν, παρεκάλεσε ὑπὲρ τοῦ κόσμου παντὸς καὶ ὑπὲρ πάσης ψυχῆς ἐπικαλουμένης τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου καὶ τῆς μητρὸς αὐτοῦ, ἐζήτησε

δὲ ὅπου μνημονεύονται τὰ δύο αὐτὰ ὀνόματα νὰ ἐκκέεται πλοῦσια ἡ θεία εὐλογία.

Τότε ἡ ἅγια Παρθένος Μαρία κοιτάζοντας καὶ πάλιν πρὸς τὸν Υἱὸν τῆς τὸν ἀντίκρουσε μὲ δόξαν τοιαύτην ὥστε οὐδεμία γλώσσα ἀνθρωπίνην νὰ εἶναι εἰς θέσιν νὰ τὴν ἐκφράσῃ.

Καὶ εἶπεν: «*Εὐλόγησόν με, Κύριε, μὲ τὴν δεξιάν σου καὶ εὐλόγησον ὅλους ὅσους σὲ δοξάζουν καὶ μνημονεύουν τὸ ὄνομά μου κάθε φορὰν ποῦ*

προσφέρουν εἰς σὲ τὴν προσευχὴν καὶ δέσιν των». Ὁ Κύριος τότε ἐξέτεινε τὴν δεξιάν του, εὐλόγησε τὴν μητέρα του καὶ τῆς εἶπε: «*Μακαρία σύ, ἀγαθλιόσθη ἡ καρδιά σου Μαρία, εὐλογημένη ἐν γυναιξί, διότι τὸ πλήρωμα τῆς Χάριτος καὶ ὅλεις οἱ δωρεῆς σου ἐδόθησαν ἀπὸ τὸν Πατέρα μου τὸν οὐράνιον· καὶ κάθε ψυχὴ ἡ ὁποία θὰ ἐπικαλεῖται τὸ ὄνομά μου μετ' εὐλαβείας δὲν θὰ παραβληθῆ ἀλλὰ θὰ εὕρῃ ἔλεος καὶ παρηγορίαν εἰς τὴν παροῦσαν ζωὴν καὶ εἰς τὸν μέλλοντα αἰῶνα. Σὺ δέ, πορεύου ἐν εἰρήνῃ καὶ χαρᾷ εἰς τὰ αἰῶνα σκηνώματα, εἰς τοὺς ἀπέραντους θησαυροὺς τοῦ Πατρὸς μου, γιὰ νὰ θεωρῆς τὴν δόξαν μου καὶ νὰ εὐφραίνεσαι μὲ τὴν Χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος*».

Ἀμέσως δέ, δι' ἐντολῆς τοῦ Κυρίου οἱ ἅγριοι ἤρχισαν νὰ ψάλλουν ἕνα γλυκύτατον ὕμνον μὲ φωνὴν ζωηρὰν καὶ θελητικωτάτην, ἐνῶ οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι ἔκλιναν εὐλαβῶς τὶς κε-

φαλῆς τῶν ἐνώπιον τῆς ἀγιοπνευματικῆς μυσταγωγίας καὶ ἀφιέρωσαν μὲ τὴν σειρὰν τοὺς εἰς τὴν Παρθένον μίαν ὕμνωδιαν ἀγγελιομίμντον. Καὶ εἰς αὐτὸ τὸ κλίμα ἡ Παναγία μήτηρ τοῦ Κυρίου παρέδωσε τὴν μακαρίαν καὶ ἀμόλυτον ψυχὴν αὐτῆς εἰς τὸν Βασιλέα καὶ υἱὸν τῆς καὶ ἐκοιμήθη ὕπνον γλυκῶν καὶ ἐράσιμον. Ὅπως εἰς τὸν ἀπόρρητον τοκετὸν τῆς ἐγέννησε ἀνωδύνως τὸν Κύριον Ἰησοῦν, τοιοιτοτρόπως ἔμεινε ἀνεπαφὸς ἀπὸ τοὺς ἐπιθανάτιους

πόνους καὶ κατὰ τὴν κοίμησίν της, καθ' ὅτι ὁ Βασιλεὺς καὶ *Δημιουργὸς* κάθε κτιστῆς φύσεως, αὐτὸς ὁ ἴδιος εἶναι ποῦ τότε καὶ τώρα μετέτρεψε τοὺς φυσικοὺς νόμους.

Οἱ στρατιῆς τῶν ἀγγέλων ὕψωσαν μὲ θαυμασμὸν τὰ ἀόρατα χέρια τοὺς καθὼς διήρχετο ἡ παναγία αὐτῆς ψυχὴ. Ὁ οἶκος τῆς Σιών, καθὼς καὶ ὅλη ἡ περιοχὴ, ἐπλήσθη ἀπὸ μίαν ἄρρητον εὐωδίαν. Ἐπάνω δὲ ἀπὸ τὸ πανάχραντον σῶμα τῆς ἐπληᾶτο μία

φωτεινὴ ὑπαρξὶς ἀόρατος ἀπὸ τοὺς αἰσθητοὺς ὀφθαλμοῦς. Τοιοιτοτρόπως ὁ Διδάσκαλος καὶ οἱ μαθηταί, τὰ οὐράνια καὶ τὰ ἐπίγεια, συνώδευσαν ἀπὸ κοινοῦ τὴν ἁγίαν Παρθένον. Καὶ ὁ μὲν εὐλογητὸς Κύριος καὶ ἔνδοξος Δεσπότης τοῦ παντὸς εἰσήγαγε τὴν ἁγίαν ψυχὴν τῆς παναχράντου αὐτοῦ μητρὸς εἰς τοὺς οὐρανοὺς, οἱ δὲ μαθηταὶ ἀπέθεσαν τὸ πανάσπιλον σῶμα τῆς εἰς τὴν γῆν, γιὰ νὰ τὸ ἀλείψουν μὲ ἀρώματα καὶ κατόπιν νὰ τὸ μεταφέρουν ὅπου θὰ ἐπιθυμοῦσε ἐκείνη· ἀπὸ ἐκεῖ ἔμελλε μετ' ὀλίγον νὰ μεταστῆ εἰς τὸν Παράδεισον ἢ ὁπουδήποτε ἠθέλησε ὁ υἱὸς καὶ Θεὸς τῆς. ■

Ἡ Κοίμησις καὶ ἡ εἰς οὐρανοῦς Μετάστασις τῆς Θεοτόκου, ρώσικη εἰκόνα.

Ἀπὸ τὸ βιβλίον Ὁ βίος τῆς Ὑπερευλογημένης Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ Ἀειπαρθένου Μαρίας, ἐκδ. Γερού Κελλίου Ἁγ. Νικολάου «Μπουραζέρν», Ἄγιον Ὅρος.